

Μιλοῦσα μὲ τὸν Κανένα μου
γιὰ μιὰ γλυκεῖα αὐριανή παραπλάνηση
γιατὶ συνειθίζω νὰ περπατῶ
σὲ πολύστροφους δρόμους.

Ἐκεῖ καθὼς ὁ ὕπνος ἀκουμποῦσε
τὰ χέρια του ἀπαλὰ στὰ βλέφαρά μου
ἄκουγα κραυγές πού εἴταν
σὰ νὰ ξεσκίζουνε τὰ σπλάχνα κάποιου
ἢ σὰ νὰ τούμπηγαν στὰ μάτια του καρφιά.

Κραυγές ἀπόμακρες ἀληθινές
μπερδεμένες μὲ ἄλλες
ἡδονικές σὰ ν' ἄκουες
ζευγάρωμα ἐρωτευμένων.

Γίναν πολλὰ
γίναν πολλὰ στίς μέρες μας.

Φτάσαμε νὰ τὰ λησιμονήσουμε
τὸ σταυρὸ τὰ καρφιά τοὺς σιδεράδες
αὐτοὺς πού μᾶς ἐσπρώξαν στὰ βαθεῖα
νερὰ πού δὲν γλυτώνεις.

Ἡ φτώχεια μας εἴταν τῆς ψυχῆς.
Τὰ παίξαμε ὅλα. Λησιμονήσαμε,
εἶπαμε: τέλος στὰ κέρματα
μὲ τὴν ἀνάγλυφη φωτιά.
Ἄρχῃ τοῦ ὕψους.

Δὲν εἴχαμε τύχη. Μᾶς μπουκώναν μὲ θιύματα
κι' ἀφεθήκαμε πάλι νὰ μᾶς κρατοῦν στὰ χέρια
πάνω ἀπὸ γκρεμό. Θὰ μᾶς ρίξουν ἢ ὄχι;

Αὐτὸ σκεφτόμαστε ὅλο τὸν καιρὸ
καὶ τώρα ξέρουμε: πῶς θὰ μᾶς ρίξουν.

Γι' αὐτὸ καὶ μερικοὶ ἀπὸ μᾶς
ρίχνουμε ἀγκομαχώντας θράχους
σ' αὐτὴ τὴν ἄγριαν ἄδυσσο
σὲ τοῦτο τὸ γκρεμό.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ

Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Σάμ στὸν Τάκη στὸν Ἀρίστιππο στὸ Στέφαν
πού ἀρμέγανε ἀπ' τὰ χρόνια ὄνειρα· χρόνια πού πήγανε χαμένα

σὲ χαμένες μάχες. Πέρασε μιὰ γενιὰ πέρασε δεύτερη.
Κανείς δὲν ἄλλαξε τῆς ἁμαξας τὴ ρόδα καὶ τὸ ταξίδι
γίνηκε ἐπικίνδυνον. Μαχόμεστε γιὰ μι' ἀλλαγὴ
δίχως ἐλπίδα καὶ μὲ δίχως ἄρματα θανατηφόρα.

Ἕνα τραγούδι μᾶς ἀνάθει τὸ ἄστρο τῆς ψυχῆς.

Πέρασε μιὰ γενιὰ πέρασε δεύτερη. Μᾶς κοροϊδεύουν, φώναξε
ὁ Σάμ. Δὲ βλέπεις; Κρατοῦν ἄσπρη σημαία, μᾶς φωνάζουν:
—Τὸ ἴδιο θέλουμε καὶ μεις, μιὰν ἀλλαγὴ. Μᾶς μπάζουνε στὴ μάχη,
γράφουν στοὺς τοίχους μας ἐμπρηστικά συνθήματα. Μᾶς συγκα-

ντρώνουν

καὶ μᾶς χτυποῦν ἀλύπητα. Κι' ὅλα σωμαίνουν. Σωμαίνει ὁ χρόνος
ποῦσπασε τὰ κόκκαλά μας καὶ μᾶς ἔρριξε πίσω ἀπ' τὰ ὄνειρα,
μᾶς στοίβαξε πάνω σὲ μιὰν ἁμαξα πού πάει πίσω
μὲ σπασμένες ρόδες καὶ μὲ σπασμένα τὰ λουριά τοῦ ἀλόγου τῆς.
Δυὸ γενεές, δυὸ μοίρες. Κι' οὔτε ξέρουμε ποιὸς εἶταγε
στὴ μάχη τὴ δική μας. Σδῆσανε τὰ ὀνόματα, καὶ μεσ' στὴν πόλη
ὕψωνεται μαρμάρινος ὁ Νικητῆς πού δείχνει πρὸς τὰ ξερονήσα.

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ

Εἶναι δυνάμεις πού μᾶς πηγαίνουν

δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸ ἀποκαλύψω.

Ἄλλὰ καθέννας τὸ ξέρει πῶς

ὅσο καὶ νὰ κραυγάσει

τὴ νύχτα, νύχτα εἶναι

καὶ οἱ ἀπαντήσεις τῆς πονηρέας.

Σκεφθῆτε πού σᾶς μιλάει

ἓνας πού γύριζε νὰ σᾶς βρεῖ

μεσ' στὰ πορτραίτα τῶν Ἀγίων

στὸ ὕφος τῆς ἀνοιξῆς

καὶ σεῖς ἀναδεύσαστε

σ' ἐρείπια κι' ὀχετούς.

Ἄν εἶναι νὰ γίνηι μι' ἀνάσταση

σκοτῶστε τὴν τρέλλα πού γκρεμίζει

τὶς ψυχές στὴν ἀπόλυτη ἄβυσσο

δὲν εἶναι ὁ κόσμος πᾶν τοῦτος

παρὰ ἓνας κρότος πού σὲ ξεκουφαίνει.

Δὲ γίνεταί νὰ ὑπάρξουμε

μὲ κινητῆρες ἀτσάλινους

καὶ σιδερένια ἐξαρτήματα

στὸ μέρος τῆς καρδιάς.